

C1

Couple Sue TV Station

The couple banished from the hit "reality" series "Temptation Island" because they are parents of a young child have sued the production company and Fox-TV for defamation, claiming that producers knew about the toddler all along.

Ytossie Patterson and Taheed Watson claim in their Los Angeles Superior Court lawsuit that producers edited an episode of the hit show to make it appear that they had concealed their status as parents and then chastised them on the air in an "extremely condescending and humiliating manner."

A spokeswoman for Rocket Science Laboratories, the show's producers, referred calls regarding the lawsuit, which was filed on Wednesday, to Fox, which said it would have a statement "later in the day."

Patterson, 34, and Watson, 29, were among four couples sent last season to an island off Belize in the Caribbean to film "Temptation Island," which separates the partners and sets each person up on dates with attractive singles to see who will cheat.

Patterson and Watson were booted off the show midway through the season after the network said it had discovered that they had a two-year-old child together, making their further participation inappropriate.

The couple claims in their lawsuit, which seeks unspecified damages, that they revealed the existence of their child when asked during preliminary interviews with Rocket Science and were told that that was "the wrong answer."

Patterson and Watson claim that "Temptation Island" producers decided that it would boost the show's ratings if the child's existence were suddenly revealed during a broadcast.

During that broadcast, the couple claims, hours of conversation between them and producers was edited and "manipulated" to create a false impression that they had kept their child secret.

"The footage was edited to exclude plaintiffs' responses to the producers questions and falsely portrayed plaintiffs as mischievous and immoral (and that) they had in fact

concealed the existence of their own child and that they had nothing to say about it in the face of this disgraceful tongue-lashing," the lawsuit claims.

کانال تلویزیونی کاپل سو

یوتوسی پترسون و تهید واتسون، که از برنامه محبوب "Temptation Island" به خاطر داشتن یک کودک خردسال اخراج شدند، علیه شرکت تولیدی و شبکه فاکس تی وی شکایت کرده اند و ادعا می کنند که تهیه کنندگان از ابتدا از وجود فرزندشان خبر داشته اند.

این زوج در شکایت خود اعلام کرده اند که تهیه کنندگان قسمت هایی از برنامه را طوری ویرایش کرده اند که نشان دهند آنها وضعیت پدر و مادر بودن خود را پنهان کرده اند و سپس در برنامه به طور تحقیرآمیز و توهین آمیز مورد سرزنش قرار گرفته اند.

یک سخنگو از شرکت تولیدی "Rocket Science Laboratories" گفت که باید برای دریافت توضیحات بیشتر به فاکس مراجعه کرد، که اعلام کرده به زودی بیانیه ای صادر خواهد کرد.

پترسون 34 ساله و واتسون 29 ساله جزو چهار زوجی بودند که فصل گذشته به جزیره ای در بلیز فرستاده شدند تا در برنامه شرکت کنند. در این برنامه، شریک ها از هم جدا می شوند و با افراد دیگر قرار می گذارند تا ببینند چه کسی خیانت می کند.

این زوج پس از اینکه فاکس متوجه شد که آنها یک کودک دو ساله دارند، از برنامه اخراج شدند چون شرکت در برنامه دیگر برای آنها مناسب نبود.

در شکایت خود، آنها گفته اند که در مصاحبه های اولیه وجود فرزندشان را اعلام کرده اند، اما از آنها خواسته شده که این موضوع را پنهان کنند. آنها می گویند که تهیه کنندگان تصمیم گرفتند وجود کودک را به طور ناگهانی در یک قسمت از برنامه آشکار کنند.

آنها می گویند که بخش هایی از گفت و گوهایشان با تهیه کنندگان به گونه ای ویرایش شده که انگار آنها فرزند خود را پنهان کرده اند و هیچ توضیحی برای این موضوع نداشته اند.

C1

Snake Bites Boy

Three-year-old Teddy Lasry was napping yesterday in his cowboy outfit yesterday at his family's Fifth Ave. apartment when he shot up in bed screaming. A 3-foot-long black-and-white snake was coiled around his left arm and had just bitten his pinky.

"The baby-sitter freaked out," said Teddy's father, David Lasry, who, along with his wife, Evelyn, was at work when the reptile showed up about 4 p.m.

The horrified nanny called 911 and the building's doorman. The doorman and two cable TV workers helped pry the snake off the boy's arm and stow it in a garbage bag, Lasry said.

Police rushed Teddy to Mount Sinai Medical Center, where his parents said he spent two hours attached to a heart monitor as a precaution in case the snake was poisonous.

It wasn't. Experts at the snakebite treatment center at Jacobi Medical Center in the Bronx, where cops took the critter, determined it was a non-venomous California king snake.

But how did it end up in Teddy's bed?

A little sleuthing determined that the serpent had escaped two weeks ago from its cage in the apartment of a doctor whose family lives four floors below the Lasrys. The apologetic owner said his son's pet snake likely traveled up the radiator pipes and into his neighbor's apartment.

"It's a very docile, very harmless snake," he said. "It's handled by our family all the time."

Lasry, 42, a fine arts publisher, said he believed the pet was simply hungry after two weeks of cruising. Teddy's mother, Evelyn Lasry, 37, said her son seems to have gotten over his fright by thinking of himself as a hero cowboy as he rode in the back of the police cruiser to the hospital.

"I told Teddy he's a pretty snake, a nice pet snake who got out of his cage," Evelyn Lasry said. "But he asked, 'Why did he bite my finger, Mamma?' And I said, 'Because he saw that you are a big boy, Teddy, in your cowboy outfit and he got scared.'"

مار پسر را نیش زد

تدی لاسری سه ساله دیروز در حالی که در آپارتمان خانواده‌اش در خیابان پنجم نیویورک در لباس کابوی خود چرت می‌زد، ناگهان از خواب پرید و فریاد زد. یک مار سیاه و سفید سه فوتی به دور دست چپ او پیچیده و انگشت کوچک او را گاز گرفته بود.

"پرستار بچه وحشت کرده بود" دیوید لاسری، پدر تدی گفت که همراه با همسرش، اوولین، در محل کارشان بودند، زمانی که این مار حوالی ساعت ۴ بعدازظهر ظاهر شد.

پرستار بچه، به شدت ترسیده، فوراً با شماره 911 تماس گرفت و به دربان ساختمان اطلاع داد. دربان و دو کارگر تلویزیون کابلی به کمک آمدند و مار را از دست پسر بیرون آوردند و آن را داخل یک کیسه زباله قرار دادند.

پلیس تدی را به مرکز پزشکی هانت سینای برد، جایی که والدین او گفتند او به مدت دو ساعت به یک مانیتور قلب وصل بود تا از سعی بودن مار اطمینان حاصل کنند.

مار سعی نبود. کارشناسان مرکز درمان نیش مار در بیهارستان جاکوبی در برانکس که پلیس مار را به آنجا برد، تشخیص دادند که مار یک مار کالیفرنایی بوده غیرسعی است.

اما چطور این مار وارد تخت تدی شد؟

تحقیقات نشان داد که این مار دو هفته پیش از قفس خود در آپارتمان یک پزشک که خانواده‌اش چهار طبقه پایین‌تر از لاسری‌ها زندگی می‌کنند، فرار کرده بود. صاحب مار که بسیار معذرت‌خواه بود گفت که مار خانگی احتمالاً از لوله‌های رادیاتور بالا رفته و وارد آپارتمان همسایه‌شان شده است.

او گفت: «این یک مار بسیار آرام و کاملاً بی‌ضرر است. خانواده ما همیشه آن را در دست می‌گیرند.»

دیوید لاسری، 42 ساله، ناشر هنرهای زیبا، گفت که به نظر می‌رسید مار بعد از دو هفته پرسه‌زنی، فقط گرسنه بوده است. مادر تدی، اوولین لاسری، 37 ساله، گفت که پسرش به نظر می‌رسید که ترس خود را با این فکر که خودش یک قهرمان کابوی است، از یاد برده بود، در حالی که در عقب ماشین پلیس به بیهارستان می‌رفت.

اوولین لاسری گفت: «من به تدی گفتم که آن یک مار زیبا و دوست‌داشتنی است که از قفسش فرار کرده» اما او پرسید، «چرا انگشتم رو گاز گرفت مامان؟» و من گفتم، «چون دید که تو یک پسر بزرگ هستی، تدی! لباس کابوی‌ات رو دید و ترسید.»

C2

A Siberian Winter

It was only minus 28 degrees Celsius when we landed in Irkutsk. But that was cold enough to make breathing an effort - the air felt like ice as it scraped the back of my throat. Five minutes later, I needed a second pair of gloves and pulled my scarf tight over my nose and mouth. I was obviously a beginner at this.

At the petrol station, Mikhail the attendant laughed when we asked if he wasn't freezing. He'd spent the whole day outside with no more than his fur hat and a sheepskin coat for warmth. It was mid-afternoon and icicles were hanging from his moustache like Dracula's fangs. He said he never drank to stay warm - unlike many others.

Vodka

There's a belief in Siberia that enough vodka will insulate you from the cold. It's been proved tragically wrong in the past few weeks. Dozens of bodies of the homeless or men

walking drunkenly back from the pub were hauled out of the snowdrifts, frozen or so badly frost-bitten that many will never walk again.

The local hospital in Irkutsk is overwhelmed. Ironically, it's the burns unit that's taken all the frostbite victims - 200 of them in just two weeks in one town. Even here, icicles are hanging down on the inside of the windows, though the heating is on full power. The doctor was too busy performing amputations to talk to us.

Shortage

But we could hear the screams from the operating room. They'd run out of anaesthetic after performing 60 amputations that week. The other patients could hear it too, and one girl in the corridor, clinging to her mother for support, was near to tears.

Nastya is only 16. Last week she missed her last bus home, so she walked instead - seven kilometres through the snow, in temperatures of minus 40. She had no gloves. Now her hands are bandaged and hang down uselessly. She'll find out soon if they need to be amputated.

She was far from the worst case. In one bed, Nikolai Dobtsov lay quietly staring at the ceiling. Underneath the sheets, blood was seeping through his bandages, from where his feet and hands had been amputated the day before. He was a truck driver, he explained, with a good job delivering wood - and recently there'd been a lot of demand. So he'd set out to deliver a last load upcountry. The weather forecast - just minus 25 in Irkutsk - seemed to suggest that the journey was safe. It wasn't. His truck broke down miles from anywhere, and for 6 desperate hours he fought to repair the axle. He even greased his hands for protection, and finally managed to get the truck going again. Somehow he found the strength to drive himself back and straight to hospital, but it was already too late.

I asked Nikolai what would happen to him now. He just laughed, and shrugged. Nikolai has no wife or family in Irkutsk - and invalidity benefit is a pittance. Life in an institution may be the best he can hope for, and he'll almost certainly never work again.

Resilience

That incredible stoicism is everywhere. In Irkutsk at least, people seem simply to accept that winter is harsh - and this one especially so. It is without doubt the cruellest Siberian

winter in living memory. Yet outdoors, everything appears to function normally - even schools re-opened as the temperature rose briefly to minus 25.

The trams and buses are back on the roads, though everyone drives slowly to avoid skidding on the layers of ice below the grit. The main street bustles with people wrapped in layers against the cold. But even indoors, the chill is inescapable. After her shift as a tram conductor, Natasha Fillipova comes home to a freezing house. She shows us the bedroom - where ice has built up on the inside walls. She scrapes it off with her fingers, but that has little effect. One night, Natasha says, she washed her hair before going to bed. When she woke up, it was frozen solid to the wall. The children are doing their homework in the bathroom - the only room warm enough to sit in. Natasha doesn't want to complain. But she is angry with the state and the architects for building shoddy houses.

The flats here are supposed to withstand up to minus 40 degrees. They don't, and her children are ill with coughs and colds. Natasha's anger is brief, and she seems faintly embarrassed about it. Siberians are used to cold weather, she explains. Here, she tells us, people prefer to rely on themselves - and the knowledge that eventually, spring will come.

زمستان سیبری

وقتی به ایرکوتسک رسیدیم، دمای هوا تنها منهای 28 درجه سلسیوس بود. اما همین دما کافی بود تا نفس کشیدن برایم سخت شود؛ هوا مانند یخ می خورد و به پشت گلویم می زد. پنج دقیقه بعد، نیاز به دستکش دوم داشتم و شالم را محکم روی بینی و دهانم کشیدم. واضح بود که تازه کارم.

در پهبپ بنزین، «میخائیل» متصدی وقتی از او پرسیدیم که آیا یخ نمی زند، خندید. او تعام روز را در بیرون، تنها با یک کلاه پوستی و یک کت از پوست گوسفند برای گرم شدن گذرانده بود. بعد از ظهر بود و قندیل هایی مثل دندان های دراکولا از سبیلش آویزان شده بود. او گفت برای گرم ماندن هرگز مشروب نمی نوشد - بر خلاف خیلی های دیگر.

ودکا

در سیبری این باور وجود دارد که نوشیدن مقدار زیادی ودکا می تواند شما را از سرما محافظت کند. این باور به طور غم انگیزی در هفته های گذشته اشتباه از آب درآمده است. ده ها جسد از افراد بی خانمان یا مردانی که هست از میخانه به خانه برمی گشتند، از میان توده های برف بیرون کشیده شد، یخ زده یا به حدی دچار سرمازدگی شده اند که بسیاری از آنها هرگز دوباره قادر به راه رفتن نخواهند بود.

بیمارستان محلی در ایرکوتسک کاملاً پر شده است. جالب اینجاست که همهٔ بیماران سرمازدگی را بخش سوختگی پذیرش کرده است. تنها در یک شهر، ۲۰۰ نفر در عرض دو هفته. حتی همین‌جا هم، با اینکه بخاری‌ها با تعام توان کار می‌کنند، قندیل‌هایی از داخل پنجره‌ها آویزان است. دکتر آن‌قدر درگیر عمل‌های قطع عضو بود که فرصت صحبت با ما را نداشت.

کعبود

اما ما صدای فریادها را از اتاق عمل می‌شنیدیم. آنها پس از انجام 60 آمپوتاسیون در آن هفته، از داروهای بی‌حسی تعام شده بودند. دیگر بیماران هم این صدا را می‌شنیدند، و یک دختر در راهرو که به مادرش تکیه داده بود، به گریه افتاده بود.

ناستیا تنها 16 سال دارد. هفته گذشته آخرین اتوبوس به خانه را از دست داد و به جای آن 7 کیلومتر پیاده در برف راه رفت، در دمای منهای 40 درجه. او دستکش نداشت. حالا دست‌هایش بانداژ شده‌اند و بی‌استفاده آویزان شده‌اند. به زودی متوجه خواهد شد که آیا نیاز به آمپوتاسیون دارند یا نه.

او جز بدترین موارد نبود. در یکی از تخت‌ها، نیکولای دابنسوف به آرامی به سقف نگاه می‌کرد. زیر پتو، خون از بانداژهایش نشت می‌کرد، جایی که دستان و پاهایش روز قبل قطع شده بود. او توضیح داد که راننده کامیون است و شغل خوبی دارد و چوب حمل می‌کند و اخیراً تقاضا زیاد بوده. بنابراین تصمیم گرفت آخرین محموله را به مناطق دوردست ببرد. پیش‌بینی هوا - فقط منهای 25 درجه در ایرکوتسک - نشان می‌داد که سفر بی‌خطر است. اما اینطور نبود. کامیون او کیلومترها دور از هر جا خراب شد و به مدت 6 ساعت desperate تلاش کرد تا محور را تعمیر کند. حتی دستانش را برای حفاظت چرب کرد و در نهایت توانست کامیون را راه بیاندازد. او به طرز معجزه‌آسا خود را به بیمارستان رساند، اما دیگر خیلی دیر شده بود.

از نیکولای پرسیدم که حالا چه اتفاقی برایش خواهد افتاد. او فقط خندید و شانه‌هایش را بالا انداخت. نیکولای هیچ همسر یا خانواده‌ای در ایرکوتسک ندارد - و مستمراً از کارافتادگی یک مبلغ ناچیز است. زندگی در یک موسسه ممکن است بهترین چیزی باشد که او می‌تواند امیدوار باشد، و قطعاً دیگر هرگز نمی‌تواند کار کند.

تاب‌آوری

این استقامت بی‌نظیر در همه جا دیده می‌شود. حداقل در ایرکوتسک، مردم به سادگی پذیرفته‌اند که زمستان سخت است - و این یکی به ویژه بی‌رحم‌تر از همیشه است. بدون شک این سردترین زمستان سیبری در حافظه زنده است. با این حال در بیرون، همه چیز به طور طبیعی به نظر می‌رسد که کار می‌کند حتی مدارس هم بعد از اینکه دما به طور موقت به منهای 25 رسید، دوباره باز شدند.

ترامواها و اتوبوس‌ها دوباره در جاده‌ها هستند، اگرچه همه به آرامی رانندگی می‌کنند تا از لغزش بر روی لایه‌های یخ جلوگیری کنند. خیابان اصلی پر از افرادی است که در لایه‌های لباس پوشیده‌اند تا از سرما محافظت کنند. اما حتی در داخل خانه‌ها، سرمای غیرقابل اجتناب است. بعد از شیفت کاری‌اش به عنوان متصدی تراموا، ناتاشا فیلیپووا به خانه‌ای یخ‌زده می‌آید. او اتاق خواب را نشان می‌دهد - جایی که یخ از دیوارها جمع شده است. او آن را با انگشتانش می‌تراشد، اما تاثیر زیادی ندارد. یک شب، ناتاشا می‌گوید، موهایش را شست و به رختخواب

رفت. وقتی بیدار شد، موهایش به دیوار یخ زده بودند. بچه‌ها در حال انجام تکالیفشان در حمام هستند - تنها اتاقی که برای نشستن گرم کافی است. ناتاشا نمی‌خواهد شکایت کند. اما از وضعیت و معمارانی که خانه‌های ضعیفی ساخته‌اند، عصبانی است.

آپارتمان‌های اینجا قرار است تا منهای 40 درجه را تحمل کنند. اما نمی‌توانند و فرزندانش به دلیل سرما خوردگی و سرفه بیمارند. عصبانیت ناتاشا کوتاه است و به نظر می‌رسد که کمی از این بابت شرمندگی باشد. مردم سیبری به سرما عادت کرده‌اند، او توضیح می‌دهد. اینجا مردم ترجیح می‌دهند به خودشان تکیه کنند و به دانستن اینکه در نهایت بهار خواهد آمد.